

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 462

гр. Стара Загора , 15.09.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
закрито заседание на петнадесети септември, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разглежда докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно частно
гражданско дело № 20215500501550 по описа за 2021 година

Производството е по чл.274, ал.1 и ал.4 от ГПК, във връзка с чл. 248,
ал.1 от ГПК и вр. чл.432 от КЗ и чл.45 от ЗЗД във връзка с чл.38, ал.2 от ЗА.

Делото е образувано по частна жалба от адв. П.К. САК като
пълномощник на К. Д. С., ЕГН ***** адрес за призоваване: *** против:
Определение № 261500 от 29.06.2021 г., по гр. д. № 1584/2020 г. по описа на
РС - Стара Загора.

Считат Определението за неправилно, незаконосъобразно и
необосновано в частта относно присъдените разноски в размер на 72 лева.
Аргументите им за това произтичали от следното:

Не са доволни от постановеното по горното дело Определение с №
261500 от 29.06.2021 г., с което не се уважава изцяло депозираната от ищцата
молба за изменение на решението в частта за разноските, поради което в
законоустановения срок го обжалват.

С Определението на Районен съд - Стара Загора, на основание чл. 248,
ал. I от ГПК се отхвърляло депозираното от името на доверителката й искане
за изменението на решението в частта за разноските.

Жалбоподателката твърди в жалбата си, че съдът правилно е приел, че
искането на ищцата е за определяне на адвокатско възнаграждение не
съобразно първоначалния размер на исковата претенция, а съобразно
увеличението, заявено в последното с.з. преди приключване на устните
състезания, но неправилно приемал, че последващото изменение на размера на
исковата претенция не може да повлияе на размера на адвокатското
възнаграждение, определяно от съда по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА. В случаите

на процесуално представителство на ищеца по реда на чл. 38 от ЗАд. размерът на адвокатското възнаграждение се определя от съда и се дължи от ответника съразмерно уважената част от иска. **Посоченото от съда, че съгласно трайната практика на ВКС** размерът на адвокатското възнаграждение се определя към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие, би могло да се приеме, че се отнася до ДПЗС, в които е посочен определен размер на адвокатско възнаграждение, с оглед на това, че следва да бъде посочен и начин на плащане, а в конкретния случай не е така. Цитираната от съда практика на ВКС в подкрепа на приетото от него не кореспондира с приетия от съда извод. Посочените актове на ВКС се отнасят до действието на Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и това, коя редакция на Наредбата следва да се приложи и към кой момент, като няма нищо общо с хипотеза на присъдено адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗАд. при своевременно увеличен иск.

Предвид изложеното моли да се приеме, че депозираната от името на ищцата молба по чл. 248 от ГПК е основателна и да увеличите размера на присъденото адвокатско възнаграждение на представителя на ищеца с още 92.40 лева. Тъй като:

Счита, че Определението на Районен съд Стара Загора в тази му част е неправилно и незаконосъобразно, като съображенията му за това са подробно изложени в частната му жалба по реда на чл.274, ал.1 във връзка с чл.248 от ГПК.

Считат, че според чл. 38. ал. 2 от ЗАдв., ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът, осъществявал безплатно процесуално представителство на материално затруднено лице. има право на адвокатско възнаграждение и съдът следвало да определи възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредба № 1/ 09.07.2004г. за МРАВ и да осъди другата страна да го заплати.

По изложените съображения и с оглед на изложеното по-горе, молят да се отмени като неправилно, незаконосъобразно и необосновано моля да отмени обжалваното определение, в частта, в която на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК не се уважава искането им за изменение на решението в частта за разноските, като вместо това се увеличи адвокатско възнаграждение, което следва да се присъди на процесуалния представител на ищцата на основание чл. 38, ал.1, т.2 от ЗА е в общ размер на 164.40 лева, а не както неправилно е присъдил съдът 72 лв.

Съдът намира, че в законоустановения едноседмичен срок за писмен отговор такъв не е постъпил от въззиваемата страна по делото.

Въззивният съд след като обсъди събраните по делото доказателства, преценени в тяхната съвкупност и същевременно с това и всяко поотделно и

като взе предвид становищата на страните и оплакванията изложени в частната жалба, депозирана по делото, намира за установено следното:

Частната жалба е процесуално допустима, тъй като изхожда от активно процесуално легитимирана страна в процеса, насочена е против съдебен акт, който подлежи на въззивен съдебен контрол и е подадена в преклузивния законоустановен едноседмичен срок по чл. 274, ал.1 от ГПК и се явява процесуално допустима.

С Определението си под № 261500 от датата от 29.06.2021г., постановено по гр.д. № 1584/2020г. по описа на СТРС, Районен съд Стара Загора е ОТХВЪРЛИЛ молбата на ищцата К. Д. С. от *** за поправка на очевидна фактическа грешка в решение № 260223/12.03.2021 г. по гр.д.№ 1584/2020 г. по описа на Старозагорския районен съд в частта за разноските и е ИЗМЕНИЛ постановеното решение № 260223/12.03.2021 г. по гр.д.№ 1584/2020 г. по описа на Старозагорския районен съд в частта за разноските както следва:

ОСЪДИЛ е ЗД „Б.И.” АД, ***, ЕИК ***, представлявано от С.С.П. и К.Д.К., да заплати на адв. П.К. сумата 72 лева, представляваща адвокатското възнаграждение по чл.38, ал.2 ЗА, вместо на К. Д. С. от ***, като също така е ОТХВЪРЛИЛ и молбата на К. Д. С. от *** за изменение решение № 260223/12.03.2021 г. по гр.д.№ 1584/2020 г. по описа на Старозагорския районен съд в частта за разноските, в останалата ѝ част.

Въззивната инстанция намира, че след постановяване на първоинстанционното Решение по същото дело е постъпила молба от адв. К., като пълномощник на ищцата С. по реда на чл.247 и чл.248 от ГПК да бъде изменено или допълнено Решението на съда, в частта му относно присъдените от доверителката ѝ по делото разноски – включително и за определянето на възнаграждението на адв. К. по чл.38 от ЗА в минималния размер за адвокатския хонорар, тъй като била предоставена безплатна правна помощ на ищцата.

Препис от молбата е изпратен за становище на другата страна ЗД “Б.И.” АД - ***, които в срока по чл.247 и чл.248, ал.2 от ГПК са представили подробен писмен отговор и молят да не се уважава молбата на адв. К. по реда на чл.247 и чл.248 от ГПК и да не бъдат присъдени направените по делото разноски.

Съобразно чл. 248, ал. 1 ГПК, страната може да иска изменение на решението в частта за разноските, когато съдът е пропуснал да се произнесе за част от тях, като това право може да упражни в срока за обжалване на решението, а ако решението е необжалваемо в едномесечен срок. В случая, срокът за заявяване на искането за присъждане на разноски, в рамките на който е представен списък за тях, **е спазен.**

С постановеното си на датата 29.06.2021г. определение под № 261500 съдът на практика е определил възнаграждението по реда на чл.38, ал.2 от ЗА в размер на 72 лева върху първоначално предявената претенция от ищцата в размер на 1000 лева, като частичен иск от сумата 30 000 лева. В откритото съдебно заседание на датата 16.02.2021 год. първостепенният съд се е произнесъл и за искането на ищцата за увеличението на иска от сумата от 1000 лева на сумата от 10 000 /десет хиляди/ лева, като съдът е допуснал това увеличение на иска.

Разпоредбата на чл.38, ал.2 от ЗА предвижда, че (2) (Доп. - ДВ, бр. 97 от 2012 г.) В случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в [наредбата](#) по [чл. 36, ал. 2](#) и осъжда другата страна да го заплати.

В случая съдът е приел, че следва да допълни Решението си по делото, като присъди адвокатското възнаграждение на адв. К. именно в минималния размера на 72 лева, като в тази сума е включен и дължимия ДДС, като разноски по делото. Било е обсъдено и направеното от ищеца увеличение иска от сумата 1000 лева на сумата от 10 000 лева, като частичен от сумата на общата претенция на ищцата в размер на 30 000 лева.

Въззивният съд намира, че обжалваното Определение е съобразено най-вече и преди всичко с константната практика на Върховните съдилища на Републиката и относно размера на дължимия хонорар , определен от съда по реда на чл.38, ал.2 от ЗА.

С оглед именно на утвърдената съдебна практика, въззивната инстанция приема, че първостепенният съд правилно е постановил определението, с което и присъдил разноските в полза на адв. К. съобразно чл.38, ал.2 от ЗА като се е съобразил и с разпоредбата на чл.7, ал.2, т.1 (Изм. – ДВ, бр. 28 от 2014 г.;) и чл.7, ал.9 от Наредба с № 1/09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Частната жалба на жалбоподателката се явява неоснователна в частта, в която се претендира присъждане на по-високия размер на адвокатското възнаграждение по реда чл.38, ал.2 ЗА. Съдът е изложил подробни и обосновани съображения и доводи за начина по-който е определен размерът на дължимото адвокатско възнаграждение, както в мотивите си към първоинстанционното Решение, така и в мотивите към обжалваното Определение по реда на чл.248 от ГПК и не е намерил основанията за изменение на размера на същото. На практика искането на жалбоподателката е за определянето на адвокатско възнаграждение не съобразно първоначалния размер на нейната искова претенция, а съобразно увеличението, заявено едва в последното открито с.з. пред първостепенният съд преди приключване на

устните състезания. В трайната си практика ВКС приема, че размерът на адвокатското възнаграждение се определя към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие /определение № 17/26.01.2017 г. по т.д.№ 1193/2016 г., I т.о., ГК на ВКС, определение № 127/09.05.2016 г. по гр.д. № 564/2016 г., I г.о., ГК на ВКС, определение № 534/08.12.2016 г. по гр.д.№ 1135/2016 г., III г.о., ГК на ВКС и др./. Изложеното налага извода, че последващото изменение на размера на исковата претенция не може да повлияе на размера на адвокатското възнаграждение, определяно от съда по реда на чл.38, ал.2 ЗА.

Поради гореизложеното съдът правилно е приел, че решението следва да бъде изменено в частта за разноските, като бъде осъдена ответникът да заплати присъдените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 72 лева на адв. П.К. от САК вместо на ищцата К. Д. С.. В останалата част молбата на К. Д. С. за изменение на решение № 260223/12.03.2021 г. по гр.д. № 1584/2020 г. по описа на Старозагорския районен съд в частта за разноските следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед гореизложеното, въззивната инстанция следва да постанови определение, с което да отхвърли частната жалба на жалбоподателката, като неоснователна.

В заключение въззивният съд следва да отбележи, че са определени правилно разноските за адв. К. по чл.38, ал.2 от ЗА във връзка с чл.248 от ГПК.

В тази връзка въззивният съд следва да потвърди обжалваното Определение на РС- Стара Загора в обжалваната му част.

Настоящото въззивно определение не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.274, ал.4 от ГПК във връзка чл.280, ал.3, т.1, предл.2 от ГПК, и поради това че се касае за търговски спор по смисъла на чл.1, ал.1 и ал.2 от ТЗ.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение под № 261500 от датата 29.06.2021г., постановено по гр.д. № 1584/2020г. по описа на СТРС, в частта му, с което Районен съд Стара Загора е ИЗМЕНИЛ постановеното решение с № 260223/12.03.2021 г. по гр.д.№ 1584/2020 г. по описа на Старозагорския районен съд в частта за разноските, с което РС-Стара Загора е ОСЪДИЛ ЗД „Б.И.” АД, ***, ЕИК ***, представлявано от С.С.П. и К.Д.К., да заплати на адв. П.К. сумата от 72 лева, представляваща адвокатското възнаграждение по чл.38, ал.2 ЗА, вместо на К. Д. С. от ***, като също така е ОТХВЪРЛИЛ

и молбата на К. Д. С. от *** за изменение решение № 260223/12.03.2021 г. по гр.д.№ 1584/2020 г. по описа на Старозагорския районен съд в частта за разноските, в останалата ѝ част, като ПРАВИЛНО и ЗАКОНОСЪОБРАЗНО в този му част.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____